

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ Κ. ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ ΚΑΖΑΝΙΖΑΚΗ

ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Πρόσωπα: ΒΙΚΤΩΡ, 55 χρόνων.
ΚΑΙΤΗ, γυναίκα του, 25.
ΘΑΛΕΙΑ, φίλη της, 25.

(Στην τραπεζαρία, ο Βίκτωρ και η Καίτη, έπειτα από το δείπνο).

ΒΙΚΤΩΡ.—Κι' άκριδώς για να σου δείξω την εύγνωμοσύνη μου, πού, νέο κορίτσι σου, δέχτηκες να παντρευτείς με μένα, τον ήλιοκοιμένο, έχωμη τη διαθήκη μου και σε άφηνω γενικό κληρονόμο μου... Μιά πιστή γυναίκα στα χρόνια αυτά της διαφθοράς και της άνηκρότητας, είνε αν ζήτημο αγαθό !..

ΚΑΙΤΗ (με ύφος χαδιάρικο, μα και γαστριμασμημένο). — Τί ιδία σουδρες τόρα δά,νά μου χαλάσεις την καρδιά μου... (Κάνει πως κλαίει).

ΒΙΚΤΩΡ.—Μά, χρόσ' μου, ο άνθρωπος πρέπει ναύαι πάντα έτοιμος; Έγώ είμαι άρρωστος... ή καρδιά μου δέν πάει περίφημα... Λοιπόν; Τι φοριζώτερο, παρά να θέλω να σ' έξασφαλίσω ;... (Τήν κυττάζει τρισεφά). Κόττα την, πού στενοχωρέθηκε... Ποιός να μου τόλμει πως ή μοίρα μου φύλαξε αυτή την ευτυχία... Τέσσερα χρόνια, κι' ακόμα να μη μπορώ να συνθησώ στην ευδαιμονία να σ' έχω γυναίκα μου !..

ΚΑΙΤΗ.—Μήπως έγώ συνήθισα ; Ούτε έγώ δέν κατάρ... μύρεσα να συνθησώ...

ΒΙΚΤΩΡ.—Πόσο με κάνεις τρισευτυχιμένο ! Τά λόγια σου μου άνούγουν τόν παράδεισο !..

ΚΑΙΤΗ.—'Αν ήμωνα κι' έγώ πλούσια, τό ίδιο θέκανα για σένα... Θα σε άφηνα μοναδικό κληρονόμο μου.

ΒΙΚΤΩΡ.—'Αθήνια, Καίτη μου ; Θα μου άφηνης κι' σου ό,τι είχες ; (Κλαίει σκεδόν).

ΚΑΙΤΗ.—Ναι, τά πάντα... ('Αραδίσει την περιουσία του άνδρός της). Την πολιτεοναία μου στην όδο Πανεπιστημίου, τό άρχοντάκι μου στά Μελλοσία, τί βίλλα μου της 'Εκλής, τό σπίτι αυτό που καθόμαστε, τό αυτοκίνητό μου, ό-λες τίς καταθέσεις μου στις Τράπεζες, κι' ακόμα όλα μου τά δικαιώματα στις διάφορες έπιχειρήσεις... (Γιλά για τό άσπίο).

ΒΙΚΤΩΡ.—Τί ευτυχία !.. Και δέν μου λές, θα μου τάδινες όλα, χωρίς κανένα όρο ;...

ΚΑΙΤΗ (άδωα).—Όσο ; τί όρο ;

ΒΙΚΤΩΡ.—Νά, παραδείγματος χάριν, να με κάνεις γενικό κληρονόμο, αλλά υπό όρους.

ΚΑΙΤΗ.—Τί όρους ;

ΒΙΚΤΩΡ.—Νά μη παντρευτώ μετά τό θάνατό σου ποτέ, αλλάώς ή περιουσία σου να πηγαινή κάπου άλλοθ.

ΚΑΙΤΗ (άγγελικά). — 'Όχι. Θα σου άφηνα τά πάντα, χωρίς κανένα όρο !..

ΒΙΚΤΩΡ.—Κι' αν πρόδιδα τί μήνη σου και παντρευόμουν ;

ΚΑΙΤΗ.—'Αδύνατο ! Δέν θα τόκανε. Είμαι βέβαιη πως αυτό δέν θα γινόταν ποτέ !

ΒΙΚΤΩΡ.— Τί άγγελος !.. Τι άγγελος !.. Κι' όμως έγώ ήθεσα έναν όρο...

ΚΑΙΤΗ (γελά).—Ξέρο... Ξέρο... Μ' άρνήνεις κληρονόμο σου υπό τόν όρο να μην ξαναπαντρευθώ...

ΒΙΚΤΩΡ.—Ναι. Γιατί σε περίπτωση που θα τόκανε αυτό, ή περιουσία μου θα διτίθετο ό-πως προκασθούν τέσσερα φτωγά κορίτσια. Μά κι' αυτά θα έχαναν τά δικαιώματά τους πάνω στην προικτα τους, αν σε περίπτωση χηρείας, ξαναπαντρευόντουσαν. Τό βρίσκεις σωστό ;

ΚΑΙΤΗ.—'Όχι, κανένας σου είνε σωστό, Βίκτωρ. Μονάχα πού στην περίπτωση αυτή, όχι, δέν βρίσκω να φερθήνεις άνον πάντα άδικεπτα. Γι' αυτό θα σε παρακαλώσνα να μεταβάλεις αυτό τό μέρος της διαθήκης σου...

ΒΙΚΤΩΡ.—'Αηλαδή ;

ΚΑΙΤΗ.—'Η περιουσία σου, αν παντρευτώ, να πάη στους φτωκούς σου κληρονόμους. Αυτό θάνα τό έτακο και τό σωστό. Έπειτα έτοι τους βανοπείεις όποσδήποτε, αν τύχει και πληρωσθηθούν πως έχανες διαθήκη. Τό άλλο είνε σκληρό και άδικαλόγητο...

ΒΙΚΤΩΡ (άπό σκέφθηκε κάμποση ώρα).—Ναι, έχεις δίκην... Έτσι πρέπει να γίνη... Είσαι ένας άγγελος καλωσύνης... Κοιμά γυναικά δέν θα σεκιτόταν έτσι. (Συναγμημένος).—'Ας μπορούσα να έξασφαλίσω κοντά σου μια πολυχρόνη ζωή !..

ΚΑΙΤΗ.—Μά ναι ! Θα ήθισσμε ακόμα πολλά χρόνια, Βίκτωρ... Έπειδή έχωμες τη διαθήκη σου, δέν θα πη πως και θα πθάνω !.. 'Όχι. Θέλω να σ' έχω πλάι μου... Θέλω έγώ να πεθάνω πρώτη !..

ΒΙΚΤΩΡ.—'Αγγελέ μου !.. (Της πιάνει τό χέρι και την κυττάζει, ενώ αυτή κυττάζει μακριά ορεμιστικά).

ΚΑΙΤΗ.—Μονάχα να μην ξεγάσης αυτή την τροποποίηση στη διαθήκη σου. Θάταν καλά να μην είχε γίνει διάλου ή διαθήκη, αλλά μια

πού έγινε, να γίνη όπως πρέπει.

ΒΙΚΤΩΡ.—'Αβριο προάι θα πάω στην συμβολαιογράφο μου. Θα το πώ ν' άκυρώση την πρώτη διαθήκη και να συντάξω μια δεύτερη...

ΚΑΙΤΗ.—Εύχαριστό, καλέ μου Βίκτωρ !

ΒΙΚΤΩΡ.—Είσαι ένας άγγελος !.. (Αδωα)

ΠΡΑΞΙ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Έπειτα από ένα έτος. 'Η Καίτη βρισκείται στη βίλλα της 'Εκλής, με τί φίλη της τί Θάλεια. Άπολαβαίνου τό καλοκαίριό βραδάκι. 'Η Καίτη φορεί μαδρα).

ΘΑΛΕΙΑ.— Τάμαθα όλα, πού λές, στο Παρίσι. Πώς ο άνδρας σου πέθανε από την καρδιά του και πως σου άφησε όλη την περιουσία του, υπό τόν όρο να μη ξαναπαντρευτείς. Τι φοριζό γερόντιο ! 'Ακούς εκεί να μην ξαναπαντρευτείς !.. Νέο κορίτσι, όπως είσαι, να μήνεις χηρά, εκτεθειμένη στις κακογλωσσές του κόσμου σ' όλη σου τί ζωή... Τρομερό !..

ΚΑΙΤΗ.—Τρομερό θα ήταν πραγματικά, αν δέν μου τόλεγε πως έχωμε διαθήκη και έντομεταξύ πέθανε. Έντυχώς μου τότε κι' έτοι πρόλαβα την καταστροφή...

ΘΑΛΕΙΑ.—'Όστε τόν άκούρωσε τόν όρο ;

ΚΑΙΤΗ.—Καθόλου δέν τόν άκούρωσε... Αυτός να τόν άκυρώση ; Ξέρεις τί γρωστιαρος ήταν αυτός ;

ΘΑΛΕΙΑ.—'Αλλά τότε τί έγινε ; Δέν σε καταλάβαινο...

ΚΑΙΤΗ.—Νά τί συνέθηκε ; Στή διαθήκη του είχε γράψει τά έξής ; 'Αφήνω τί γυναίκα μου γενικό κληρονόμο μου, υπό τόν όρο να μην ξαναπαντρευτεί. 'Αν όμως τό κάμη, ή περιουσία μου να διατιθή έξ ίσου ός προικτα σε φτωγά κορίτσια, πού όμως κι' αυτά αν χηρέων να μην έχου τόν διαίκωμα να ξαναπαντρευτούν, ειδεμή να χάνουν την προικτα πού πήραν...

ΘΑΛΕΙΑ.—Τόν άπαισιο ! Μά αυτός ήταν δήμιος !..

ΚΑΙΤΗ.—Στό σημείο αυτό έλενεθην. 'Όλα καλά και άγια, τού είπα, αλλά ο τελευταίος όρος της διαθήκης σου πρέπει ν' αλλάξη. 'Η περιουσία σου, αν ξαναπαντρευτώ, να δοθή στους φτωκούς κληρονόμους σου... Με άκουσε σταντημένως και δέχτηκε. Και τώρα ή περιουσία αυτή, σε περίπτωση που θα ξαναπαντρευόμουν, θα περιέρθη στον άελητό του άνδρός μου. Στην μοναδικό άλλοσσε αδελφό του.

ΘΑΛΕΙΑ.—'Αλλά πάλι τοτό ! Και τί σ' ενδιαφέρει σένα τί θα γινόταν ή περιουσία, μα και θάρεμνε από τά χέρια σου ; Έσένα τό μόνο που σ' ενδιαφέρει τώρα είνε να μήνεις άνύνατη.

ΚΑΙΤΗ.—Μ' άκριδώς γι' αυτό έγινε ή τροποποίηση, για να μη μείνω άνύνατη.

ΘΑΛΕΙΑ.— ! ; ;...

ΚΑΙΤΗ.—Μά ναι, άγαπητή μου... Γιατί έτσι δέν έχω, παρά να παντρευτώ, θραν θελήσω... τόν άδελφό του. Κατάλαβε ; Κι' είνε, ξέρεις, ένα οραφάτατο παλληκάρι !..

ΒΙΚΤΩΡ.—Και δέν μου λές, θα μου τάδινες όλα, χωρίς κανένα όρο ;

ΘΑΛΕΙΑ.—Είσαι μεγαλόφυής !.. (Αδωα)

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

ΟΙ ΟΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ ΜΙΑ ΤΕΤΟΙΑ ΩΡΑ

Τσαζάκι ε ούρανόσ φαντάζει κι' ούτ' έν άνδρα δέ στενάξει όποσθε ή άνοιξη π'όσοι άνθοντιμένη άκεία ή πλάσι αναγυλιάζει και γιορτάζει. Μάγια φωτός, πλημμύρα μίρωσ, κι' ένσάκωμα χρωματιένωσ. Στ' άλλα οόδα και στη χλόη

άφρας χιλιόφωνο άχολόι και παραλήρημα ξερόφου. Μά τέτοιαν ώρα μωροφόρα ψυχή κι' έπί, ούρανοθώρα, σποδ λυρωσπό τό αλφειό άπ πάρε τό οράδιο φωτοπατί προς την άώνιαν άνθοχώρα.

Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΗΣ